

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/108/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110234993
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1110234993.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcov: 1/ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., so sídlom Limbová 451/3, Limbach, IČO: 31 342 841, 2/ A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XXX, C., obaja právne zast.: JUDr. Emília Korčeková, advokátka so sídlom Malacká 2/ B, Pezinok, IČO: 31 148 751, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.03.2018, č.k. 7C/147/2010-343, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku III., ktorým bola žaloba žalobcu 1/ a žalobcu 2/ zamietnutá, **p o t v r d z u j e.**

II. Odvolanie žalobcu 1/ a žalobcu 2/ proti výroku I., ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania, **s a o d m i e t a.**

III. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II., ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30.10.2017, **p o t v r d z u j e.**

IV. Žalovaný nemá voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca 1/ proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.000.000 eur z titulu primeraného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy) a žalobu, ktorou sa žalobca 2/ proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 440.962,29 eur z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (výrok III.). Ďalej súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalovaného na zloženie preddavku (výrok I.), zamietol návrh žalobcov 1/ a 2/ z 30.10.2017 na prerušenie konania (výrok II.) a žalovanému nepriznal proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ust. § 470 ods. 1 a 2, § 253, § 162 ods. 1 a 3, § 163 ods. 1, § 164 ods. 1, § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 141a, § 218 ods. 1 písm. c), § 164, § 8, § 7 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), § 27 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej

moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 68 ods. 1 až 3, § 88 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 221 ods. 1 písm. b), § 35 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 19b ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalobcovia 1/ a 2/ v konaní preukázali len existenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v podobe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora D. E. D. v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002, ale nepreukázali existenciu nezákonného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 32Exre/16/2005. Exekučný príkaz bol vydaný v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002, ktorého účastníkmi boli na strane oprávneného UNION poisťovacia a.s. a na strane povinného SHS Electronic – 1, F. D. G., B. XX, B., IČO: 11 810 157. Žalobca 1/ ako právnická osoba ani žalobca 2/ neboli účastníkom tohto konania, z ktorého dôvodu im chýba aktívna vecná legitímácia na uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Exekučný príkaz súdneho exekútora nespĺňa charakter nezákonného rozhodnutia podľa ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ale nesprávneho úradného postupu. S poukazom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovia nepreukázali existenciu nezákonného rozhodnutia. Žalobca 1/ v konaní nepreukázal, že by bol F. D. G. ako spoločník obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o. (žalobcu 1/) skutočne vymazaný z obchodného registra a nepreukázal ani to, že by k výmazu došlo u predmetnej obchodnej spoločnosti, pretože uznesenie registrového súdu zo dňa 19.05.2005 sp. zn. Sro 4397/B, podľa ktorého sa v obchodnom registri mal uskutočniť výmaz spoločníka spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o. - F. D. G., nenadobudlo právoplatnosť v dôsledku odvolania žalobcu 1/ a následného zrušenia uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2005 sp. zn. 3Cob/206/2005. Rozhodnutia súdu vydané na návrh súdneho exekútora majú konštitutívny charakter, preto až nadobudnutím ich právoplatnosti dochádza k právnym následkom týchto uznesení. Pokiaľ išlo o žalobcami tvrdenú škodu a nemajetkovú ujmu, na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca 1/ v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora spočívajúceho vo vydaní exekučného príkazu na predaj obchodného podielu, nemohol podnikat'. Žalobca 1/ tiež nepreukázal, že by mu vôbec vznikla nemajetková ujma a že ním tvrdená nemajetková ujma vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, ktorý by nebolo možné napraviť inak. Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu. Teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), sp. zn. 4MCdo/23/2008). Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca 2/ vznik ujmy v podobe ušlého zisku nepreukázal. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/ a 2/ výrokom III. zamietol.

3. Žalovaný podaním zo dňa 01.02.2012 (č.l. 68) navrhol, aby súd prvej inštancie v zmysle ust. § 141a OSP žalobcovi 1/ uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku tento návrh žalovaného zamietol, nakoľko jeho návrhu nebolo možné vyhovieť s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) PL. ÚS 30/2015-55 zo dňa 11.05.2016 (zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 194/2016), z ktorého vyplýva, že ust. § 141a OSP v znení neskorších predpisov nebolo v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jednak s poukazom na súčasne platnú a účinnú právnu úpravu CSP, ktorý neupravuje povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v podobe, ako ho navrhol žalovaný.

4. Súd prvej inštancie výrokom II. zamietol aj návrh žalobcov zo dňa 30.10.2017 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. Er/59/1996. Tento výrok napadnutého rozsudku odôvodnil tým, že žalobcami uvádzané dôvody na prerušenie konania považoval za nedôvodné, pretože posúdenie skutočností, či exekútor postupoval pri výkone exekúcie konkrétnym spôsobom uvedeným v Exekučnom poriadku správne alebo nesprávne nezávisí od toho, ako skončí samotné exekučné konanie, nakoľko aj pri zákonne vedenej exekúcii môže dôjsť v jej priebehu ku konkrétnemu nesprávnemu postupu. Rozhodnutie v tejto časti súd prvej inštancie odôvodnil aj tým, že spornou je len otázka vzniku žalobcami tvrdenej škody - straty žalobcu 1/ za účtovný rok 2006 a nemajetkovej ujmy, ako aj otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom žalobcami tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy. K uvedeným skutočnostiam však výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 nemá žiaden význam. K žalobcami tvrdenému

nesprávne postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 32Exre/16/2005 rovnako nemá výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 žiaden význam. Prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. Er 59/1996 by bolo podľa súdu prvej inštancie v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv strán sporu, vrátane samotných žalobcov.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 257 CSP a plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II. a III. podal žalobca 1/ v zákonnej lehote odvolanie. Žalobca 1/ navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom a napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Po zmene zákonnej sudkyne mu súd prvej inštancie neumožnil vyjadriť sa k osobe novej sudkyne H. D. B. a neumožnil mu uplatniť voči nej námietku zaujatosti. Rozsudok považuje za zmätočný, rozporuplný, predčasný a prekvapivý, ako výsledok porušenia jeho procesných práv a porušenia právnej istoty a legitímneho očakávania. Podľa žalobcu 1/ mal súd prvej inštancie rozhodnúť o návrhu žalovanej na zloženie preddavku na trovy konania samostatným uznesením, vyčkat' na jeho právoplatnosť a až následne pokračovať v konaní. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozsudku, žalobca 1/ považuje rozhodnutie v tejto časti za svojvoľné, pretože súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol bez toho, aby sa dôsledne vysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu 1/ a pochybil aj v tom, že si nepripojil spis Okresného súdu Bratislava V sp. zn. Er 59/1996 a ani neprerušil konanie a nevyzval žalobcu na predbežné prerokovanie nároku u žalovaného. Poverenie na zastupovanie žalovaného v konaní vydané ministerkou spravodlivosti SR považoval za absolútne neplatné a neúčinné z dôvodu rukou dopísaného dátumu a absencie slobodnej a určitej vôle ministerky udeliť poverenie v rozhodný deň. Súd prvej inštancie podľa žalobcu 1/ ani výrok II. napadnutého rozsudku riadne neodôvodnil. Ďalej žalobca 1/ v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že doposiaľ mu nie je známy výsledok dovolacieho konania v zmysle jeho podania doručeného súdu prvej inštancie dňa 02.09.2016 a že existujú pochybnosti, či toto dovolanie súd prvej inštancie predložil dovolaciemu súdu, pretože žalobcovi 1/ nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k nemu. Týmto postupom súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. V súvislosti s dovolacím konaním si súd prvej inštancie voči žalobcovi 1/ nespĺnil poučovaciu povinnosť v zmysle ust. § 429 CSP. Uzavrel, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ho poučiť k povinnosti tvrdenia ohľadne ním uplatnenej nemajetkovej ujmy a určiť jej výšku a že súd prvej inštancie sa nemôže uchýliť k tvrdeniu, že žalobca 1/ neuniesol dôkazné bremeno.

7. K odvolaniu žalobcu 1/ sa žalobca 2/ ani žalovaný nevyjadrili.

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II. a III. podal žalobca 2/ v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo vzťahu k výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá (výrok III.) žalobca 2/ uviedol, že postup súdu prvej inštancie vykazuje znaky neprípustnej svojvôle a šikany a jeho výsledkom je odmietnutie spravodlivosti. Súd prvej inštancie tiež porušil právo žalobcu 2/ na spravodlivý proces. Podľa žalobcu 2/ súd prvej inštancie si voči nemu v súvislosti s dovolacím konaním nespĺnil poučovaciu povinnosť a napadnutý rozsudok je preto predčasný a prekvapivý. Vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania (výrok II.) žalobca 2/ uviedol, že tento jeho návrh súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil a nevysporiadal sa s tým, že žalobcovi 2/ doručil vyjadrenie žalovaného z 09.01.2018 nepodpísané a poverenie na zastupovanie žalovaného považuje za falošné a absolútne neplatné. Napokon žalobca 2/ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil.

9. K odvolaniu žalobcu 2/ sa žalobca 1/ ani žalovaný nevyjadrili.

10. O odvolaní žalobcov (prvýkrát) rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, (prvým) rozsudkom zo dňa 04.03.2020 sp. zn. 6Co/19/2019-404 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku, ktorým boli žaloby žalobcov 1/ a 2/ zamietnuté (výrok III.), odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na zloženie preddavku na trovy konania (výrok I.) odmietol. Vo výroku, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30.10.2017 (výrok II.) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a odvolanie žalobcu

2/ proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30.10.2017 (výrok II.) odmietol. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie, o ktorom rozhodol NS SR uznesením sp. zn. 2Cdo/114/2021 zo dňa 30.03.2023 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.03.2020 sp. zn. 6Co/19/2019 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. NS SR v uznesení sp. zn. 2Cdo/114/2021 zo dňa 30.03.2023 konštatoval, že uznesením zo dňa 04.02.2020 č.k. 6Co/19/2019-400 podpredseda Krajského súdu v Bratislave vylúčil sudkyňu D. D. D. B. z prejednávania a rozhodovania sporu a následne bolo riadne zmenené zloženie senátu 6Co v prejednávaní veci, dospel tak k záveru, že konanie súdov nemá vadu podľa ust. § 420 písm. e) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. K námietke žalobcov, že odvolací súd nekonal riadne so zastupujúcou advokátkou D. I. J., ktorej mali byť doručované všetky písomnosti, dovolací súd uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ splnomocnili advokátku D. I. J. len k zastupovaniu vo veci podania dovolania, že žiadne splnomocnenia z 30.09.2016 sa v spise nenachádzajú, preto odvolací súd nepochybil, keď nekonal s D. I. J.. Dovolací súd vychádzajúc z podania žalobcov z čl. 328 dospel k záveru, že sa jedná o žiadosť právneho zástupcu žalobcov 1/ a 2/ podanú v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP. Odvolací súd oznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku vyvesením na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu od 13.02.2020 do 05.03.2020, avšak neupovedomil právneho zástupcu žalobcov elektronickými prostriedkami, ktorým postupom odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval ust. § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Strana má právo byť prítomná na vyhlásení rozsudku a len ona sama môže rozhodnúť, či sa tento zasadnutia zúčastní. Procesný nedostatok spočívajúci v neuskutočení ust. § 219 ods. 3 veta druhá CSP je z procesného hľadiska nenapraviteľný a nedá sa zhojiť. Vzhľadom k tomu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP nedoručením oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku právnomu zástupcovi žalobcov 1/ a 2/ prostredníctvom elektronického prostriedku, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal správnosťou ďalších v ňom zaujatých právnych záverov.

12. V nadväznosti na zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu, odvolací súd tak opakovane preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalobcov 1/ a 2/ (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolania žalobcov 1/ a 2/ nie sú podané dôvodne.

13. Pre vylúčenie pochybností, odvolací súd uvádza, že v konaní o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ po predchádzajúcom zrušení jeho (prvého) rozhodnutia zo dňa 04.03.2020 sp. zn. 6Co/19/2019, vo veci za žalobcov 1/ a 2/ konal so splnomocneným právnym zástupcom D. I. J., vychádzajúc z obsahu a rozsahu plnomocenstva udeleného jej žalobcami dňa 01.07.2020 (č.l. 419). Z hľadiska rozsahu zastúpenia je rozhodujúci obsah písomného splnomocnenia vymedzujúceho okruh úkonov, na ktoré je splnomocnenec oprávnený, pričom splnomocnenie udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť (§ 92 CSP), teda vzťah zastúpenia je neobmedzený. Vychádzajúc (i) zo stabilnej judikatúry, podľa ktorej prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 104/2013 z 11.06.2013) a (ii) z ust. § 92 ods. 1 a 2 CSP a z obsahu splnomocnenia zo dňa 01.07.2020, podľa ktorého bola D. J. splnomocnená žalobcami 1/ a 2/ k zastupovaniu vo veci sp. zn. 7C/147/2010 na Okresnom súde Bratislava I (v súčasnosti na Mestskom súde Bratislava IV), odvolací súd dovodil udelenie procesného splnomocnenia žalobcami 1/ a 2/ advokátke D. J. (na celé konanie – na všetky úkony, na ktoré je oprávnená samotná zastúpená sporová strana), ktoré súbeh so zastúpením všeobecným zástupcom žalobcu 2/ (splnomocnený zástupca H. F. D. G., plná moc na čl. 391) zo zákona vylučuje (§ 89 ods. 3 CSP).

14. Žalobcovia 1/ a 2/ žiadali v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, a to elektronickými prostriedkami na emailovú adresu uvedenú v žiadosti: G. (č.l. 328). Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností a zachovanie procesných práv žalobcov 1/ a 2/, odvolací súd doručoval oznámenie podľa ust. § 219 ods. 3 CSP žalobcom a právnej zástupkyňi žalobcov 1/ a 2/ na emailové adresy zistené zo spisu a známe odvolaciemu súdu z vlastnej úradnej činnosti (G., H., I.), a to všetko v lehote najmenej 5 dní pred vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania.

15. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

16. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom 1/ a 2/, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

17. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobcovia 1/ a 2/ výslovne uviedli a skutkovo vymedzili v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

18. Odvolací súd poukazuje na uznesenie ÚS SR z 05.11.2019 sp. zn. IV. ÚS/90/2019: „Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní odvolacie dôvody. Právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.“ (obdobne aj uznesenie NS SR z 31.05.2021 sp. zn. 2 Cdo/64/2019).

19. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

20. Podľa ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (pozn. 01.07.2004).

21. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

22. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

23. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

24. Podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

25. Podľa ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

26. Z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetom konania bol nárok (i) žalobcu 2/ na náhradu škody vo výške 440.962, 29 eur s prísl., ktorá škoda vznikla právnomu predchodcovi žalobcu 2/ (žalobcovi 1/) za obdobie r. 2006 (01.01-31.12.2006) vo forme straty za r. 2006, (ii) nárok žalobcu 1/ na zaplatenie primeraného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy) vo výške 1.000.000 eur za obdobie od 25.01.2005 do 20.04.2008 v dôsledku jednak nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora D. D. v konaní sp. zn. EX 365/2002, Er 59/96 a nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 32Exre/16/2005 a aj tým, že spoločnosť (žalobca 1/) okamihom doručenia namietaného exekučného príkazu nemohla riadne a nezávisle vykonávať plánovaciu činnosť, keď po doručení príkazu sa dostala do stavu zrušenia spoločnosti a mohla dobiehať len staré veci.

27. Súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie žaloby v časti nároku žalobcu 1/ na zaplatenie sumy 1.000.000 eur voči žalovanému titulom náhrady nemajetkovej ujmy tým, že žalobca 1/ nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcovi 1/ vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného úradného rozhodnutia (namietané rozhodnutia neboli zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom). Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca 1/ vo svojom odvolaní ničím (žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami) nespochybnil z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia preukázali len existenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v podobe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002, nepreukázali však existenciu nezákonného rozhodnutia, čo nemá samo o sebe za následok vznik zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca 1/ (a ani žalobca 2/) v odvolaní nerozporoval ťažiskové závery súdu prvej inštancie zdôvodňujúce zamietnutie žaloby ani skutočnosť, že žalobcami označené uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, preto nemohli nastať jeho právne následky t.j. výmaz spoločníka alebo obchodnej spoločnosti z obchodného registra. Odvolací súd preto konštatuje, že žalobca 1/ v odvolaní neuviedol argumentáciu, ktorá by spochybnila závery súdu prvej inštancie odôvodňujúce zamietnutie žaloby v tejto časti. Všeobecné odvolacie argumenty žalobcu 1/ o tom, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvej inštancie a o tom, že napadnutý rozsudok je predčasný, prekvapivý a svojvoľný, bez bližšieho zdôvodnenia nemožno považovať za kvalifikovanú odvolaciu námietku, ktorú by bolo možno preskúmať v odvolacom konaní a konštatovať jej dôvodnosť. Napriek tomu, že odvolacia argumentácia žalobcov nesmeruje proti hlavnému dôvodu zamietnutia žaloby, odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa s ostatnými odvolacími námietkami žalobcov.

28. Žalobca 1/ v odvolaní namietal aj to, že súd prvej inštancie si nespĺnil poučovaciu povinnosť a po zmene zákonnej sudkyne mu neumožnil, aby sa v primeranej lehote mohol vyjadriť k osobe novej zákonnej sudkyne H. D. D. B.. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na obsah spisu, z ktorého je zrejmé, že k zmene zákonnej sudkyne došlo dňa 26.05.2014 (č.l. 111f), pričom odvtedy sa žalobca 1/ zúčastnil viacerých pojednávaní vedených zákonnou sudkyňou H. D. D. B., pričom posledné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sa konalo dňa 22.03.2018. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobca z listín a predvolaní na pojednávania, ktoré mu boli doručované zákonnou sudkyňou H. D. D. B., mal a musel mať vedomosť o tom, kto je zákonnou sudkyňou v prejednávanej veci a v priebehu takmer 4 rokov mal možnosť uplatniť námietku zaujatosti (za splnenia zákonných podmienok). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na závery NS SR vyslovené v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Cdo/114/2021 zo dňa 30.03.2023, v ktorom NS SR skonštatoval, že u sudkyne H. D. D. B. nebola zistená okolnosť, ktorá by zakladala pochybnosť o jej nezaujatosti, čo vylučuje dôvodnosť tejto odvolacej námietky žalobcu 1/.

29. Súd prvej inštancie nebol povinný poučiť žalobcu 1/ „k povinnosti tvrdenia vo veci uplatnenej nemajetkovej ujmy“ tak, ako to uvádza žalobca 1/. Zo žiadneho ustanovenia CSP takáto poučovacia povinnosť súdu (o tom, že strana má povinnosť tvrdenia) nevyplýva. Navyše žalobca 1/ si v konaní povinnosť tvrdenia splnil, keď tvrdil, že mu vznikla nemajetková ujma v žalovanej výške, avšak v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tohto svojho tvrdenia (ohľadne jej vzniku a výšky), čo správne vyvodil súd prvej inštancie.

30. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu 1/ o zaplatenie 1.000.000 eur s prisl. z titulu náhrady nemajetkovej ujmy (výrok III.), preto odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. K odvolaniu žalobcu 2/ proti výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vysvetlil, prečo nepovažuje za dôvodnú žalobu žalobcu 2/, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 440.962,29 eur (straty za celý účtovný r. 2006). Podľa súdu prvej inštancie žalobca 2/ (ako postupník) nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím. Tieto závery súdu prvej inštancie žalobca 2/ v odvolaní (rovnako ako žalobca 1/) relevantne nespochybnil. Odvolanie žalobcu 2/ proti výroku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá nemožno vyhodnotiť ako dôvodné iba na základe všeobecných tvrdení žalobcu 2/ o tom, že napadnutý rozsudok vykazuje známky neprípustnej svojvôle a šikany alebo že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Týmito nekonkrétnymi odvolacími námietkami bez skutkovej a právnej argumentácie sa odvolací súd nemôže zaoberať v rámci odvolacieho prieskumu (viď ods. 16 až 18 a primerane ods. 27 odôvodnenia vyššie). Žalobca 2/ v odvolaní dostatočne nešpecifikoval, v čom konkrétne spočíva „neprípustná svojvôľa a šikana“ zo strany súdu prvej inštancie a tiež nevysvetlil, čím konkrétne súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces. Odvolacia námietka žalobcu 2/, že súd prvej inštancie si v súvislosti s bližšie nešpecifikovaným dovolacím konaním nespĺnil poučovaciu povinnosť, je celkom zjavne irelevantná a neobstojí ani námietka žalobcu 2/, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne a presvedčivo odôvodnený, a to bez konkretizácie odvolacej argumentácie, v čom konkrétne spočíva uvedený nedostatok napadnutého rozhodnutia.

32. Odvolací súd má na základe vyššie uvedeného za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je plne v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a je vo výroku, ktorým bola žaloba žalobcu 2/ o zaplatenie 440.962,29 eur s prisl. z titulu náhrady škody zamietnutá (výrok III.) vecne správny, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. Pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní namietali predčasnosť a prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie (uznesením) zamietol návrh na zloženie preddavku (výrok I.), z obsahu spisu vyplýva, že návrh v zmysle ust. § 141a OSP (aby súd prvej inštancie uložil žalobcovi 1/ povinnosť zložiť preddavok na trovy konania) podal žalovaný dňa 01.02.2012 (č.l. 68). Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku návrh žalovaného (uznesením) zamietol, čím rozhodol v prospech žalobcov (v neprospech žalovaného), teda týmto uznesením nebola žalobcom spôsobená žiadna ujma, preto odvolanie žalobcov proti tomuto výroku napadnutého rozsudku nie je subjektívne prípustné (§ 359 CSP, § 470 ods. 2 CSP). Odvolací súd má rovnako za to, že žalobcami nebol preukázaný žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť (uznesením) o návrhu na zloženie preddavku v meritórnom rozhodnutí (napadnutom rozsudku), resp. prečo by mal takýto postup zakladať nezákonnosť a nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti. Okrem uvedeného, odvolanie žalobcu 2/ neobsahuje žiadnu argumentáciu vo vzťahu k tomuto výroku napadnutého rozsudku, teda neobsahuje ani odvolacie dôvody, na doplnenie ktorých súd nevyzýva (§ 373 ods. 1 druhá veta CSP). Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolania žalobcov 1/ a 2/ proti výroku I. napadnutého rozsudku odmietol podľa ust. § 386 písm. b) CSP.

34. Výrokom II. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu 1/ na prerušenie konania zo dňa 30.10.2017. Žalobca 1/ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou a nevykonal dokazovanie pripojením spisu sp. zn. Er 59/1996 z Okresného súdu Bratislava V a tiež, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (ods. 10 jeho odôvodnenia) a zhodne so súdom prvej inštancie je toho názoru, že konanie nebolo potrebné prerušiť. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 164 CSP súd konanie nemusí (ale môže) prerušiť, ak je na takýto postup daný dôvod. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie dôkladne vysvetlil, prečo považoval prerušenie konania za v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania a tiež zdôvodnil, prečo výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 nemá pre toto konanie význam. Odvolateľ v odvolaní uviedol opäť len všeobecné a ničím nepodložené (skutkovo a právne) vyjadrenia o svojvôli rozhodnutia, nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a absencii podpisu na vyjadrení k návrhu na prerušenie konania zo strany žalovaného. Uvedené všeobecné tvrdenia bez bližšej konkretizácie

(uvedením konkrétnych odvolacích námietok) preto nemôžu spochybniť namietané závery súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalobcovia namietali neprerušenie konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.) a povinnosť súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na daný postup, takúto zákonnú povinnosť súdu prvej inštancie právny poriadok SR neukladá (CSP ani zákon č. 514/2003 Z.z.). Navyiac, žalobca sám takúto žiadosť (ani po podaní žaloby) nepodal, z postoja žalovaného bolo zrejmé, že nárok neuznáva a primárnym dôvodom zamietnutia žaloby boli iné dôvody. Za danej situácie nebol dôvod na prerušenie konania z tohto dôvodu, a takýto postup súdu prvej inštancie by bol nehospodárny a v rozpore so zásadou rýchlosti konania.

35. Pokiaľ ide o ostatné tvrdenia žalobcu 1/ o nedoručení vyjadrenia žalovaného k návrhu na prerušenie konania zo dňa 12.01.2018, uvedené odvolacie námietky neobstoja, pretože z obsahu súdneho spisu vyplýva, že zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie dala pokyn na doručenie uvedeného vyjadrenia a zástupca žalobcu 1/ ho prevzal dňa 14.02.2018, čo potvrdil svojim podpisom na doručenke (č.l. 325, 307). Tvrdenie žalobcov, že podanie žalovaného zo dňa 09.01.2018 (doručené súdu prvej inštancie dňa 12.01.2018) nie je podpísané, nie je rovnako pravdivé, nakoľko zo súdneho spisu vyplýva, že podanie podpísal H. K. C., poverený zastupovaním žalovaného (poverenie na č.l. 52), a to elektronicky zaručeným podpisom (č.l. 313).

36. Žalobca 2/ odvolanie proti výroku o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania zdôvodnil tým, že poverenie udelené H. K. C. vydaného ministerkou spravodlivosti na zastupovanie žalovaného je sfaľované a neplatné. Tieto tvrdenia považuje odvolací súd za ničím nepodložené. Skutočnosť, že na poverení je dátum uvedený rukou a ani to, že ministerka spravodlivosti SR sa v deň vydania poverenia nenachádzala na Ministerstve spravodlivosti SR z dôvodu zasadnutia vlády, na ktorom bola prítomná, žiadnym spôsobom nepreukazuje neplatnosť poverenia na zastupovanie žalovaného.

37. Zhrnutím uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie vo výroku II., ktorým bol zamietnutý návrh žalobcov 1/ a 2/ na prerušenie konania, je vecne správne, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

38. Odvolacími námietkami žalobcov 1/ a 2/ vzťahujúcimi sa na dovolacie konanie (najmä jeho pochybnosti o predložení veci dovolaciemu súdu, šikane a skutočnosti, že mu nie je známy výsledok dovolacieho konania, nesplnenie poučovacej povinnosti v dovolacom konaní) nepovažuje odvolací súd za potrebné sa zaoberať, pretože skutočnosti týkajúce sa dovolacieho konania nemôžu byť preskúmané v odvolacom konaní, ale iba v dovolacom konaní.

39. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).